

Cabaretier Kirsten van Teijn demonstreert komisch wat er gebeurt als je zegt dat je niet jaloers wil zijn

Cabaret

In haar vijfde cabaretvoorstelling onderzoekt Kirsten van Teijn wat jaloezie teweegbrengt in haar driehoeksverhouding. Dat levert herkenbare emoties op.

‘Dit is een verhaal over de liefde’, zo kondigt Kirsten van Teijn (35) haar vijfde voorstelling aan, zelf op dat moment nog niet op het podium aanwezig. „*Are you ready for some love? Give me some love!*” Ze komt op en zingt dat ze houdt van hem én van haar. „Ik spreek over hij en over zij en vooral ook over wij.”

Zo begint ze met een samenvatting van haar vorige voorstelling (*S)Experiment*, waarin ze vertelde hoe ze haar relatie met zowel een man als een vrouw vormgaf. Ze won er de Neerlands Hoopprijs mee, jaarlijks uitgereikt aan een cabaretier met een groot toekomstperspectief. De jury preeste de wijze waarop Van Teijn haar duoliefde vierde en waardeerde „de zoektocht die we nooit eerder zagen in het cabaret”.

Jaloezie is een bitch is een vervolg op Van Teijns verslag van haar zoektocht in de liefde. Ook in deze voorstelling schreeuwt ze het uit, maar dit keer niet alleen van geluk. Er kwam een kink in de kabel toen zowel Van Teijns vriend als vriendin aan haar meedeelden dat zij ook met anderen wilden experimenteren. Het ontketende een orkaan van jaloezie in Van Teijn, een emotie die ze onderzoekt in haar vijfde voorstelling.

Nachtclub

Vrij letterlijk reconstrueert ze wat er allemaal gebeurde nadat de behoefte tot experimenteren was aangekondigd. Leuk is de scène waarin Van Teijn naspeelt hoe ze met haar vriendin naar een nachtclub gaat. Aanvankelijk slaagt ze er goed in om zich zelfverzekerd op de dansvloer te gedragen, maar nadat ze terugkeert naar de bar resulteert jaloezie over hoe ze haar vriendin aantreft in grote paniek en onzekerheid.

Komisch demonstreert ze zo hoe theorie en praktijk van hoe je je zou willen gedragen, behoorlijk uit elkaar kunnen lopen. Het zien van dit soort menselijke tekortkomingen is grappig omdat het een ander betreft, maar ook omdat je er stiekem van weet: dit gedrag schuilt ook ergens in mij. Van Teijn slaagt er goed in om een persoonlijk verhaal actueel te maken, omdat datgene waar ze over vertelt voor iedereen in meer of mindere mate herkenbaar zal zijn.

Ze verkondigt overtuigend het belang van open zijn over een gevoel waar mensen zich vaak een beetje voor schamen. Minder geslaagd is dat Van Teijn de kapitalen waarmee ze zelf de titel van haar voorstelling schrijft vaak letterlijk op het podium uitbeeldt. Ze verkondigt overtuigend het belang van open zijn over een gevoel waar mensen zich vaak een beetje voor schamen, maar Meer volume resulteert niet in nóg meer openheid. Op den duur wordt het zelfs een beetje eentonig dat Van Teijn haar emoties voornamelijk schreeuwend lijkt te beleven. De vele uitzinnige interne woede-uitbarstingen gaan op een gegeven moment lijken op pogingen om makkelijk een lach op te wekken.

Aan het slot komt Van Teijn tot de conclusie dat jaloezie niet iets is wat je moet wegstoppen. Deze conclusie komt wat abrupt, maar als Van Teijn deze boodschap kracht bijzet in een extatisch slotnummer, klinkt het desalniettemin overtuigend. „Durf ruimte in te nemen”, zo laat ze het hele publiek vol overgave meezingen.

Kirsten van Teijn: JALOEZIE IS EEN BITCH. Gezien: 6/3, De Kleine Komedie, Amsterdam. Tournee t/m 29/3. Info: kirstenvanteijn.nl

